

Чакай Господа

Събота следобед

За изучаване през седмицата: Псалми 27:14; Римляни 8:18-25; Псалом 131; Матей 18:3; Псалом 126; Псалом 92; Марк 16:1-8; 2 Петър 1:19.

Стих за запаметяване: „Чакай Господа; дерзай и нека се укрепи сърцето ти. Да! Чакай Господа“ (Псалми 27:14).

Стигнахме до последната седмица от изучаването на Псалмите през това тримесечие. Духовното пътуване ни преведе през преживяването на страхопочитание пред величествения Създател, Цар и Съдия; през радостите на божественото освобождение, опрощение и спасение; през моменти на предаване в скръб и жалби; и през славните обещания за Божието вечно присъствие и очакването на безкрайното всемирно поклонение пред Бога. Но пътуването продължава, докато живеем с надеждата за идването на Господа, когато копнежът ни по Него ще намери окончателното си изпълнение. Ако има последна дума, която можем да извлечем от Псалмите, тя би трябвало да е „чакай Господа“.

Чакането на Господа не е празно и отчаяно изчакване на удобен момент. Напротив, то е акт, изпълнен с доверие и вяра – доверие и вяра, разкрити в действие. Чакането на Господа преобразява мрачните ни вечери с очакването за светло утро (Псалми 30:5; Псалми 143:8). Укрепва сърцата ни с обновена надежда и мир. То ни мотивира да работим по-усърдно, донасяйки снопове изобилна реколта от мисионските полета на Господа (Псалми 126:6; Мат ей 9:36-38). Чакането на Господа никога няма да ни посрами, но ще бъде богато възнаградено, понеже Господ е верен на всичките Си обещания (Псалми 37:7-11, 18, 34; Псалми 71:1; Псалми 119:137, 138).

* Прочете урока от тази седмица, за да се подготвите за съботата, 30 март.

Призивът за чакане

Прочетете Псалми 27:14; Псалми 37:7, 9, 34; Псалми 39:7; Псалми 40:1; Псалми 69:6; Галатяни 5:5 и Римляни 8:18-25. Според тези стихове какво би трябвало да прави Божият народ?

Може би една от най-напрягащите ситуации в живота е стресът от чакането. Независимо какви сме, къде живеем, какво е нашето житейско положение, всички понякога трябва да чакаме нещо. От редене на опашка в магазина до очакване да чуем медицинската прогноза, все чакаме нещо – което невинаги ни харесва, нали?

В такъв случай, какво ще кажете за чакането на Бога? Идеята за чакане на Господа се намира не само в Псалмите, но изобилства в цялата Библия. Оперативната дума за всичко това е постоянство. Постоянството е нашето върховно посвещение да откажем да се поддадем на страха от разочарованието, че някак си Бог няма да се справи в нашия конкретен случай. Посветеното Божие дете чака, знаейки със сигурност, че Бог е верен и тези, които Го чакат, могат да вярват, че ако Му поверят съдбата си, имат уверението, че Той ще се справи с нея по най-добрия начин дори ако в момента не изглежда задължително така.

Чакането на Господа е нещо повече от просто упорстване. То е дълбок копнеж по Бога, сравнен със силна жажда в суха земя (Псалми 63:1). Псалмистът очаква множество благословения от Бога, но неговият копнеж да бъде доведен близо до своя Бог надминава всяко друго желание и нужда в живота.

Както четем при Павел, в онзи удивителен пасаж от „Римляни“, Бог и цялото творение чакат обновяването на света и благословената среща на Господа и Неговия народ в края на времето. Той пише: „Защото творението с усърдно очакване копнее да види откриването ни като Божии синове“ (Римляни 8:19).

Какво невероятно обещание!

И все пак, докато чакаме окончателното спасение и присъединяване към Бога, дори когато „цялото творение в съвкупност стене и се мъчи досега“ (Римляни 8:22), чрез Светия Дух Господ все още пребъдва със Своя народ.

Междувременно сме призовани да свидетелстваме (Деяния 1:4-8) за спасителния план, който ще приключи с пресътворяване. В крайна сметка ние очакваме именно това ново творение – окончателното осъществяване на нашите надежди като християни адвентисти. Дори в самото ни име, адвентисти, се загатва за очакваната от нас надежда. Чакаме, но знаем, че не е напразно. Смъртта и възкресението на Христос при първото пришествие е нашата гаранция за Неговото второ идване.

Кои са някои неща, които чакате от Бога сега? Как да се научим да чакаме с вяра и доверие особено когато това, за което се молим, все още не се е осъществило?

Мирът на отбитото дете

Прочетете Псалом 131. Какво научаваме от този псалом за връзката ни с Бога?

Божият народ живее в свят, който измъчва вярващите – свят, пълен с изкушения и трудности за почти всички. Свежото убеждение, че е Божие дете и разчита на Бога за живота си, утешава псалмиста и го кара да признае, че гордостта му няма никаква стойност. Измамата на гордостта е, че тя кара горделивите да станат егоцентрични и неспособни да погледнат отвъд себе си. Така гордите биват заслепени за висшата реалност на Бога.

За разлика от тях праведните вдигат очите си към Бога (Псалми 123:1, 2). Признаването на Божието величие ги смирява и освобождава от егоистични и суетни амбиции. Псалмистът изповядва, че не търси „неща големи и твърде високи“ (Псалми 131:1). Тези изрази описват Божиите дела в света, които са отвъд човешкото разбиране. Съвременната наука ни показва, че дори „най-простите“ неща могат да бъдат невероятно сложни и далеч отвъд нашето разбиране, поне днес. Всъщност каква ирония: колкото повече научаваме за физическия свят, толкова по-големи тайни изникват пред нас.

Междувременно метафората от Псалми 131:2 „като отбито дете при майка си“ е силен образ на човек, който намира спокойствие и е притихнал в Божията прегръдка. Тук се посочва любящата връзка, която детето има с майка си на различни етапи от младия живот на детето.

След като ни отбива от неоснователни амбиции и гордост, Бог ни въвежда в храненето с твърда храна, която е „да изпълня волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да довърша Неговото дело“ (Йоан 4:34; също Евреи 5:12-14). Детското доверие, описано в Псалом 131, е зрялата вяра, изпитана в трудностите на живота и потвърдила, че Бог е верен и истинен на Своето Слово.

Вниманието на псалмиста в края е насочено към благополучието на Божия народ. В крайна сметка ние сме призвани да използваме своята опитност с Бога, за да укрепим Неговата църква. Тоест от това, което сме научили лично за Божията вяроност и доброта, можем да споделим с други, които по някаква причина все още се борят с вярата си. Нашето свидетелство за Христос може дори да бъде в самата църква, където мнозина имат нужда лично да Го опознаят.

„Истина ви казвам, ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство“ (Матей 18:3). Какво ни казва Исус тук? Какво включва тази идея?

Носене на снопите

Прочетете Псалом 126. Какво дава сила и надежда на Божия народ? Какво от казаното тук, в този контекст, можем да приложим към живота си днес?

Божиите чудодейни избавления в миналото са неизчерпаем източник на вдъхновение за Божия народ, както и източник на надежда за бъдещето. Миналото избавление е толкова велико, че може да се опише като преживяване на сбъдната мечта (Исая 29:7, 8). Забележете, че поколението, което в Псалом 126 прославява Господа за Неговото избавление на народа от плен в миналото (Псалми 126:1), в настоящия [за псалма] момент се намира в плен (Псалми 126:4).

И все пак миналата радост и облекчение се преживяват отново чрез песни и се прехвърлят в настоящото преживяване. Новите поколения поддържат библейската история жива, като се причисляват към онези, които са видели събитията от първа ръка. Така живата вяра цени великите Божии дела за Неговия народ в миналото като нещо, което Господ е направил за нас, а не просто само за тях (за миналите поколения вярващи).

Всъщност споменът за миналото подбужда нова надежда за настоящето. Образът на „потоците в южните страни“ (Псалми 126:4) е силна метафора за това, че Бог действа категорично и величаво от името на Своя народ. Самият юг на Юда е сух пустинен район. Потоците се образуват внезапно и се напълват с придошли води след обилните валежи през дъждовния сезон. Ранният дъжд и късният дъжд играят решаваща роля за успеха на земеделската година (Второзаконие 11:14; Второзаконие 28:12). По подобен начин образът на сеене със сълзи и жънене

с радост (Псалми 126:5, 6) е силно обещание за божествено водителство от трудното настояще към щастливо бъдеще.

Краят на жътвения сезон е времето, когато древноеврейските поклонници принасят сезонните плодове в Божия храм в Йерусалим (Изход 34:22, 26). Мотивът на жътвата предава силен духовен урок на хората по онова време. Точно както тежкия труд по засяването и грижите за нивите, овощните градини и лозята се възнаграждава с радостта от изобилната реколта, така и настоящите изпитания на Божия народ ще бъдат увенчани с радостта от спасението в края на времето. Образът на великата жътва сочи към Божието възстановяване на Неговото царство на земята при Второто пришествие на Христос (Амос 9:13-15; Матей 9:37). Но и тук се появява темата за чакането. Както при жътвата, трябва да изчакаме, за да видим плодовете и резултатите от своя труд.

Размишлявайте върху някои моменти, когато ясно и безпогрешно сте виждали как Господ действа във вашия живот или в живота на околните. Как можете да извлечете надежда от тези преживявания за всичко, през което може би преминавате сега?

Очакване в Божията съботна почивка

Прочетете Псалом 92. Кой два аспекта на съботата са подчертани в тази песен за съботния ден?

Възхвалата на Бога за великите дела на ръцете Му (Псалми 92:4, 5) и почти едемското описание на праведните (Псалми 92:12-14) ясно сочат към Сътворението – първия аспект, който съботата възпоменава. Псалмът възвеличава Господа и за Неговата победа над враговете като Бог на справедливостта (Псалми 92:7-15) и така подсилва втората тема за съботата – изкуплението от злото (Второзаконие 5:12-15). По този начин Псалом 92 възхвалява Бога за Неговото творческо дело в миналото и за настоящото поддържане на света, като сочи към надеждата за края на времето във вечния божествен мир и ред.

Хората могат да се наслаждават на съботната почивка, защото Бог е „Всевишният“ (Псалми 92:1); превъзходното Му положение на високите места Му дава несравнимо предимство пред техните врагове.

И все пак, въпреки че е Всевишният, Господ с готовност протяга ръка надолу, за да спаси онези, които Го призовават. Господното дело на Сътворението и особено при изкуплението на това творение трябва да вдъхнови хората да се покланят на Бога и да Го възлюбят. В края на краищата животът в едно греховно творение, без надежда за изкупление, не е нещо, което да предизвиква радостно вълнение. Обичаме, страдаме, умираме – и го правим без никаква надежда. Следователно ние прославяме Господа не само като наш Създател, но и като наш Изкупител.

„Пряското миро“ предава подновената преданост на псалмиста да служи на Бога като Негов отново посветен слуга (Псалми 92:10). Помазването с масло се извършва за освещаване на избрани хора като свещеници и царе (Изход 40:15; 1 Царе 10:1). И все пак псалмистът избира необичайната еврейска дума, *balal*, за да опише своето помазване – дума, която обикновено не представя помазването на Божиите служители, а обозначава „смесването“ на мирото с други части на жертвата (Изход 29:2; Левит 2:4, 5). Уникалното използване на *balal* от псалмиста предполага, че той иска да представи себе си като жива жертва на Господа и изцяло да се посвети на Бога (Римляни 12:1).

Не е изненадващо да открием мисли за освещаването в псалом, посветен на съботата, защото съботата е знакът, че Господ освещава Своя народ (Изход 31:13). Описанията на палмови дървета и кедри от Ливан представят Божия народ, който израства във вяра и наистина оценява чудесните Божии намерения и обич. Съботата е знакът на вечния завет на Господа с Неговия народ (Йезекиил 20:20). Ето защо съботната почивка е от съществено значение за Божия народ, тъй като му придава сила да очаква с доверие Господ да изпълни всички Свои заветни обещания (Евреи 4:1-10).

Отново прочетете Псалом 92. Каква голяма надежда ни се предлага и как можем, дори още днес, да получим утеха от казаното там?

Сутринта иде радост

Прочетете Псалми 5:3; Псалми 30:5; Псалми 49:14; Псалми 59:16; Псалми 92:2; Псалми 119:147; 2 Петър 1:19 и Откровение 22:16. Кое време на деня е символично описано като времето на божественото изкупление и защо?

В Псалмите сутринта обикновено е времето, когато се очаква Божието изкупление. Утрото разкрива Неговото благоволение, слагащо край на дългата нощ на скърби и проблеми (Псалми 130:5, 6). В Псалом 143 Божието избавление ще обърне сегашния мрак на смъртта (Псалми 143:3) в светлината на ново утро (Псалми 143:8) и пребиваването в ямата (Псалми 143:7) в пребиваване в „земята на правдата“ (Псалми 143:10).

Прочетете Марк 16:1-8. За какво от случващото се сутринта се говори тук, и защо това е толкова важно за нас?

Утрото на възкресението на Исус Христос отваря пътя за вечното утро на Божието спасение за всички, които вярват в Неговото име. Когато срещат възкръсналия Господ, учениците на Исус изпитват пълната сила на обещанието от Псалми 30:5 : „Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост“. Единствено чрез Божието благоволение и безусловна обич нашият плач се превръща в радост (Псалми 30:5, 7).

Както утринната звезда възвестява раждането на нов ден, така вярата възвестява новата реалност на вечния живот в Божиите чедя (2 Петър 1:19). Исус е наречен светлата утринна звезда (Откровение 22:16), а ние с нетърпение очакваме Той да установи Своето царство, в което няма да има повече нощ, зло и смърт (Откровение 21:1-8, 25). В крайна сметка повече от всичко друго ние очакваме точно това, когато говорим за чакане на Господа. И със сигурност чакането си заслужава.

„Над току-що отворената гробница на Йосиф Христос прогласи тържествено: „Аз Съм възкресението и животът!“ . Тези думи можеха да бъдат изговорени само от Божеството. Всички сътворени същества живеят по волята и силата на Бога. Животът им е зависим от Бога. От най-висшия серафим до най-скромното одушевено същество – всички се поддържат от Източника на живота. Само Този, Който е едно с Бога, можеше да каже: „Имам власт да положа живота Си, имам власт и да го взема отново“. В своята Божественост Христос притежаваше властта и силата да разкъса веригите на смъртта“ (Уайт, Е. Копнежът на вековете. Стр. 785 – англ. изд.).

Твърди се, че смъртта е гравирани в клетките ни още при раждането. Въпреки че това е вярно, поне за нас, грешните същества, какво ни обещава възкресението на Исус за временния характер на смъртта? Защо никога не бива да забравяме колко временна всъщност е смъртта за нас?

Разширено изучаване: Прочетете главата „Израстване в Христос“ от кн. „Пътят към Христос“ на Елън Уайт.

Псалмите изричат пламенни призиви да чакаме Господа. „Облегни се на Господа и чакай Него“ (Псалми 37:7). Когато чакането ни се стори тежко, несигурно и самотно, трябва да си спомним за учениците в деня на възнесението на Исус на небето (Деяния 1:4-11). Исус е взет на небето пред очите им, докато те остават да Го чакат да се върне в някакъв неизвестен бъдещ ден. Кой някога е изпитвал по-силен копнеж да получи Божието благословение от учениците в онзи ден? Те със сигурност копнеят: „Господи, вземи ни със Себе Си сега“. И все пак им е заповядано да чакат обещаното от Отец и завръщането на Исус. Ако си мислим, че учениците са били изпълнени с отчаяние и разочарование, ще останем изненадани. Те се връщат в Йерусалим и правят точно това, което Исус им казва – изчакват дара на Светия Дух и след това със сила проповядват евангелието по света (Деяния 1:12-14; Деяния, 2 гл.).

Заповедта на нашия Господ да Го чакаме би била неизпълнима, освен ако Той не е извършил Своето дело в нас чрез Светия Дух. Никакъв човешки ентузиазъм никога няма да устои на напрежението, което чакането ще наложи върху крехкото ни „аз“. Само едно нещо ще понесе напрежението и това е пребъдването в Исус Христос, а именно личната връзка с Него. „Щом живее в сърцата ни, Христос ще действа в нас „и да желаем, и да вършим Неговата Божествена воля“ (Филипяни 2:13). Ние ще правим това, което Той е правил; ще проявяваме същия дух. И така, като Го обичаме и пребъдваме в Него, ще „растем във всяко отношение в Него, Който е главата, Христос“ (Ефесяни 4:15)“ (Уайт, Е. Пътят към Христос. Стр. 75 – англ. изд.). Продължавайки да чакаме Господа, ще открием мир и задоволство в Псалмите. Нашите молитви и песни са мястото, където ден след ден Божието сърце среща нашето.

Въпроси за разискване:

- 1. Защо чакането е важно в нашия духовен живот? Обсъдете преживяванията по време на чакането на някои библейски герои на вратата. Как чакането пречиства и укрепва вратата им?(Римляни 4:19-22; Евреи 11).**
- 2. Какъв е крайт на нашето чакане? (Псалми 37:34-40). Тоест какво ни е обещано, когато всички въпроси най-накрая бъдат решени? Каква надежда намираме в тези текстове, например за справедливостта, която толкова дълго е липсвала в този живот?**
- 3. Защо, що се отнася до мъртвите и според изпитаното от тях (Екл есиаст 9:5), чакане то им на Исус е почти приключило? Каква надежда може да ни вдъхне отговорът на този въпрос?**

Тази събота, 30.03.2024 г., ще се молим за църкви „Берковица“ и „Благоевград – А“.